

Notícies de *Ruli* (Rwanda)

Muraho! Hola!

Aquest estiu he tingut la gran sort de tornar a passar un mes i mig al cor de l'Àfrica: a Rwanda.

És un país molt bonic, ple de muntanyes i més muntanyes que t'omplen els ulls de verdor. La gent és acollidora, riallera, senzilla, ... i mica a mica intenten refer-se de la dolorosa guerra que van patir i amb seqüel·les que arriben a l'actualitat (gent innocent a les presons, inseguretat, cases enderrocades,...).

La meva col·laboració durant aquesta estada va ser en el Centre Nutricional d'Orfes de Ruli, on van anar destinades les 70.000 pessetes que es van recollir en la II Fira Solidària que es va fer a l'escola durant la jornada de portes obertes. De part seva **MOLTES GRÀCIES A TOTS.**

Amb el prop d'un centenar de nens i nenes, nois i noies que hi havia (en faltaven una bona colla que eren a passar uns dies a casa de familiars o veïns) vam jugar, passejar,...alguns van participar en els campaments dels "Xaveris", altres passaven els matins ballant al "patronage". I els diumenges era el dia especial: al matí es llevaven i, després d'una bona dutxa en els cubells, es vestien ben mudats per anar a la missa d'infants; com que era dia de festa a l'hora d'esmorzar menjaven un petit panet i anaven a fer una petita passejada pels voltants de Ruli. Després de dinar tenien dues bicicletes (una pels grans i un tricicle pels més petits), i anaven fent fila una bona estona per tal de poder donar un tomb al voltant del dispensari. S'hi passaven tota la tarda!

Durant la nostra estada vam poder fer dos viatges: cap al nord, on hi viu un missioner de Tarragona, en una parròquia molt pobre i alhora insegura, ja que al ser una zona fronterera, allí hi ha sovint baralles entre guerrillers i soldats. Són gent que no han conegut la pau des de fa massa temps.

També vam anar al sud, prop de la frontera amb Burundi i el Congo, per visitar uns amics rwandesos. Allí encara estan molt presents els efectes desastrosos de la violència de l'estiu del 94 (cases enrunades, activitats per reprendre,...).

Malgrat tot plegat la gent va vivint el dia a dia: com que era època de vacances de l'escola per tot arreu trobaves nens que et saludaven i t'acompanyaven un tros de camí. Són nens que per la seva curta edat han viscut moltes coses, i que amb l'expressió dels seus ulls et transmeten tota la il·lusió que tenen en fer que el demà del seu país sigui molt millor: sense baralles, sense odis, amb diàleg, amb PAU!

La convivència amb els bons amics, les seves inquietuds, els seus somnis, cada detall viscut t'ensenya a viure la vida d'una altra manera: a valorar més les petites coses i a continuar treballant pels altres.

Anna Pascual
juliol – agost de 2001

CADA ROSTRE ÉS UN MIRACLE

Un infant, de pell negra, d'ulls negres,
de cabells arrissats o encrespats,
és un infant.

Un infant blanc, de pell rosada, d'ulls blaus o verds,
de cabells rossos i llisos,
és un infant.

L'un i l'altre, el negre i el blanc,
fan el mateix somriure
quan una mà els acarona,
quan se'ls mira amb amor i amb tendresa se'ls parla.

Vessaran les mateixes llàgrimes
si se'ls contraria, si se'ls fa mal...

No hi ha dos rostres absolutament idèntics.

Cada rostre és un miracle,
aquell moment permanent i canviant,
que mai no reproduïx el mateix rostre.

Viure conjuntament és una aventura
on l'estima l'amistat, és una bella trobada
amb allò que no ets tu mateix,
amb allò que sempre és diferent de tu
i que t'enriqueix

Thar Ben Jelloun

(Marroc)

MERITXELL VIDAL
3r de primària